

Sahipsizlik...

Önce Bursa ve İstanbul sahip çıktı. Bursa Sanayi ve Ticaret Odası “biz üretim üssü oluruz” dedi. İstanbul Sanayi Odası “biz de dağıtım üssü oluruz” dedi. İşbirliği protokolü imzalandılar. Ardından Eskişehir “ben Devrim’i ürettim, yenisini de üretirim” dedi.

Yetmedi, Kocaeli “zaten birçok yabancı marka burada” dedi. Kütahya ve dün de Konya... Konya Ticaret Odası Başkanı Selçuk Öztürk dün “yerli otomobil burada üretilmeli zaten yan sanayimiz var” dedi.

Buraya sığdıramadığım veya şu anda hatırlamadığım diğer iller de yerli oto sahipliğinde...

Prototipini bizzat Bilim Bakanı tanıttı. Oradan buradan derlenmiş eleştirileri de yapıldı. Neticede artık üzerinde mutabık kaldığımız başlangıç modelimiz elde... Fakat sizce neden hâlâ yerli otomobilde hızlanamıyoruz?

Yerli otoya sahip çıkan çıkana da... Bu durum hem sevindirici hem kaygı verici... Zira yerli marka otodaki gecikme, “sahipsizlik felsefesi” kavramını yeşertiyor. Sahipsizlik felsefesi mi? Tanımı net: “Herkes aî olan, aslında hiç kimseye aî değildir.”

Misal ormanlarımız; herkesindir ancak herkes ve her kesim, gücü ölçüsünde keser, yakar, yağmalar. Misal trafik herkesin sorunudur ve her kesimin buna dair “yürümeyen” çözüm planı vardır.

Bu yüzden bir şeyleri birilerine emanet etmek gerekir. Sorunları ortada bırakan da zaten, onları doğru kişilere, kurumlara adreslemiyor olmamızdır.

Cumhurbaşkanımızın “yerli marka otomobil üretecek babayiğit arıyorum” çağrısı üzerinden 5 yıl geçti. Önce TÜSIAD “üretiriz ama...” dedi. Ardından Otomotiv Sanayicileri Derneği, 6 ay süre istedi ve “neden üretemeyeceklerini anlatan 160 sayfalık rapor” hazırladı.

Anladık ki bizdeki babalar yiğit değil. Bu defa bir yiğit bulup ona babalar gibi destek verme yolunu seçtik. Fakat şimdiki sorun, ortalık taliple dolu ancak hâlâ üretimi gerçekleştirecek babayiğit sahip ortalarda görünmüyor.

